

Blijdschap in de hemel

Edward Payson

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 28

1. Het geneesmiddel tegen moedeloosheid:
geloof in Jezus Christus William Bridge
2. De Bijbel spreekt voor zich (deel 1) Thomas Manton
3. Bekering in de praktijk (deel 2) Thomas Manton
4. Blijdschap in de hemel Edward Payson

Jaargang 28 – nummer 4 – april 2026

Toelichting foto omslag:

Zoals een vogel zweeft op de vleugels van de wind, zo zweeft de christen met onvermoeibare vleugels van de Geest. Hoger op, naar meer liefde, meer kracht, meer vreugde. Hij ontstijgt de zonde en stijgt op door de kracht van de drie-enige God. Hoe dan? In deze preek neemt Edward Payson ons mee in de vreugde die de hemel wekt, die de hemel kent, de vreugde die de hemel geeft. Een vreugde die al ons verstaan overtreft, maar ons meeneemt en wil dragen naar haar bron. Binnen Hem zullen al onze fonteinen wezen.

Bronvermelding:

Joy in Heaven Over Repenting Sinners!

Edward Payson, 1783-1827.

Vindplaats: https://www.gracegems.org/Payson/payson_joy_in_heaven.htm

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Blijdschap in de hemel

'Alzo, zeg Ik u, is er blijdschap voor de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert.'

(Lukas 15:10)

Hoewel geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben (1 Kor. 2:9), toch heeft Hij het, tot onze bemoediging en vertroosting, aan hen door Zijn Geest geopenbaard in Zijn Woord. Hij zet daar de deur van de hemel voor ons open en nodigt het geloof uit om binnen te gaan, zijn toekomstige erfenis te bezien en de blijdschap en de bezigheden te aanschouwen van deze gelukkige wezens, ons leidend tot een aandeel in hun gelukzaligheid.

Laten wij, mijn hoorders, gehoor geven aan deze uitnodiging. Laten wij binnenkijken door die open deur, die de neerbuigende goedheid van onze God voor ons heeft opengezet. Laten wij onze ogen verlustigen met een blik op de onbeschreven hemelse heerlijkheid en onze oren verfrissen met de Halleluja's van de hemelse Gastheer. Wanneer we dat geloof hebben, dat het bewijs is van de zaken die men niet ziet, en dat zijn bezitters in staat stelt Hem te blijven zien Die Onzienlijk is (Hebr. 11:1 en 27), dan zullen we zien hoe de eeuwige Koning vooroverbuigt op Zijn heilige troon en in deze lagere wereld een voorwerp beziet met blikken van onuitsprekelijke vreugde en verrukking. We zullen de Zoon van God zien, staande met open armen en een blik vol van uitnodiging, barmhartigheid en liefde. We zullen de hele hemel in vervoering van blijdschap zien en zijn hoge gewelven horen weergalmen van de gezangen en lofprijzingen van zijn gezegende bewoners.

Iemand vraagt: wat veroorzaakt hun blijdschap? Een zondaar, wellicht een zondaar in deze samenkomst, heeft zich zojuist bekeerd. Dit is het voorwerp dat God met vreugde en verrukking beziet. 'Want op deze mens,' zegt Hij, 'zal Ik zien, zelfs op hem die arm is, en een verslagen geest heeft, en die voor Mijn Woord beeft' (naar Jes. 66:2).

Dit is degene voor wie de Zoon van God Zijn armen opent om hem te ontvangen. Want 'die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen' (Joh. 6:37). Dit is wat de hemel met nieuwe blijdschap vervult en van de lippen van de engelen de luidste lofzangen naar voren brengt. Want Hij Die uit de hemel neerdaalde, heeft ons verzekerd dat er blijdschap is voor de engelen van God over één zondaar die zich bekeert (Luk. 15:10). Deze uitspraak van onze Zaligmaker brengt ons er vanzelf toe te onderzoeken *wie* zich verheugen en *waarom* zij zich verheugen over zo'n gebeurtenis.

1. Wie verheugen zich wanneer een zondaar zich bekeert?

Als antwoord op deze vraag merk ik op:

1. Dat God de Vader Zich verheugt over elke zondaar die zich bekeert

Dat de oneindige en altijd gezegende Jehova, voor Wie alle naties als niets en ijdelheid zijn, Zich zou verheugen in de bekering van een zondige worm van het stof, lijkt op het eerste gezicht vreemd en bijna ongelooflijk. Maar hoewel het vreemd of ongelooflijk mag lijken, wordt het duidelijk dat dit de waarheid is, zowel door Zijn uitspraken als Zijn handelwijze.

Het wordt duidelijk door zijn uitspraken. Zijn Woord leert ons dat toen Hij zag dat de boosheid van de mensen groot was op de aarde, en dat elke verbeelding van de gedachten van het hart steeds zondig was, het Hem berouwde dat Hij de mens had gemaakt en het Hem smartte aan het hart (Gen. 6:5-6). Maar ook al was Hij bedroefd over de geloofsafval van de mens, toch kan Hij niet anders dan Zich verheugen als iemand van ons afvallige geslacht zich bekeert en tot Hem en het geluk terugkeert. Gelukkig, we horen Hem op de meest plechtige wijze verklaren dat Hij geen lust heeft in de dood van de goddeloze, maar dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft (Ez. 33:11).

Na de voorzegging, door de mond van Zijn profeten, van het berouw en de bekering van Zijn oude volk dat Hem had verlaten om afgoden te aanbidden, zegt Hij: 'En gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des HEEREN, en een koninklijke hoed in de hand van uw God.

(...) Want de Heere heeft een lust in u, en uw land zal getrouwd worden (...); en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn' (Jes. 62:3-6). 'Want zie, Ik schep Jeruzalem een verheuging, en haar volk een vrolijkheid. En Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk' (Jes. 65:18-19).

'Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israëel; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems! De HEERE heeft uw oordelen weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd; de Koning Israëls, de HEERE, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien. Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion! laat uw handen niet slap worden. De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich' (Zef. 3:14-17).

Deze treffende uitspraken, door Jehova gericht tot Zijn oude volk, zijn evenzeer van toepassing op berouwvolle zondaren in elk tijdperk en bewijzen onmiskenbaar dat Hij Zich verheugt in hun bekeering.

Dat Hij Zich verheugt, wordt verder duidelijk door Zijn daden. Het is duidelijk het grote doel van heel Zijn bestuur geweest om Zijn genade te verheerlijken in de zaligheid van zondaren, vanaf de val van de mens tot de huidige dag. Het zou eenvoudig aan te tonen zijn dat de wereld met dit doel bewaard is en de mensheid daarom in stand bleef. Met dit doel zijn de verschillende revoluties, oorlogen en oproeren beëindigd die de geschiedenispagina kleuren. Maar dit zijn kleinigheden.

Met dit doel gaf God Zijn Eniggeboren Zoon en zond Hij de Heilige Geest vanuit de hemel neer. En met hetzelfde doel stuurt Hij nog steeds Zijn gezanten uit om zondaren namens Christus te bidden zich met Hem te verzoenen (2 Kor. 5:20). Dat Hij Zich verheugt wanneer zij voldoen aan de voorwaarden voor verzoening, is duidelijk door de manier waarop Hij hen ontvangt, zoals ons wordt voorgesteld in de gelijkenis van de verloren zoon. Zodra Hij ziet dat zij zich afkeren van de dienst en de wegen van de zonde, haast Hij Zich

om hen te ontmoeten en te verwelkomen. Hij bekleedt hen met de mantel van de gerechtigheid van Zijn Zoon (Jes. 61:10). Hij doet hen de ring van Zijn eeuwig verbond om. Hij zorgt ervoor dat hun voeten geschoeid zijn met de bereidheid van het Evangelie van vrede (Ef. 6:15). Hij voedt hen met het Levende Brood en Water. Hij roept al de bewoners van de hemel op om zich met Hem te verheugen, omdat Zijn verloren kinderen gevonden zijn.

2. De Zoon van God verheugt Zich over elke zondaar die zich bekeert

Als het nodig zou zijn de waarheid van deze bewering te bewijzen, dan zouden wij u eraan kunnen herinneren dat de Zoon alles doet wat de Vader ook doet. We zouden u eraan kunnen herinneren dat we in de geschiedenis van onze Zaligmaker maar één keer lezen van Zijn verheugen. En Zijn vreugde was toen uitgelokt door het zien op de soevereine genade van Zijn Vader in het brengen van zondaren tot bekering, en in het verbergen van de grote waarheden van het Evangelie voor de wijzen en verstandigen, terwijl Hij ze openbaarde aan kinderen (Matth. 11:25).

Maar het is niet nodig om de waarheid van deze bewering te bewijzen. Het is niet nodig om te bewijzen dat de Vriend van mensen, de medelijdende Jezus, Zich verheugt wanneer zondaren zich bekeren. Zijn hele leven was hier een voortdurend bewijs van. Is het mogelijk dat Hij, Die zwoegde, bad, leed en stierf voor zondige mensen, Zich niet zou verheugen in hun bekering? Moet Hij, Die steeds opnieuw weende bij het zien van hun ellende en vol blijdschap Zijn bloed stortte voor hun zaligheid, zelfs toen zij Zijn vijanden waren (zie Rom. 5:10), niet bijna op het punt staan om tranen van vreugde te vergieten over hen, wanneer zij door bekering Zijn vrienden worden? Ja, Hij moet Zich verheugen en Hij verheugt Zich over hen met onuitsprekelijke vreugde. Een vreugde die Hij alleen kan voelen en waarvan Hij alleen Zich een voorstelling kan maken. Dit was een belangrijk deel van de vreugde die Hem was voorgesteld, waarvoor Hij het kruis heeft verdragen en de schande veracht (Hebr. 12:2). En het vormt waarschijnlijk een groot deel van de blijdschap die Hij nu geniet in de hemel.

Hoewel er geen reden is om te betwijfelen dat de Heilige Geest in de vreugde van de Vader en de Zoon deelt, zullen wij, aangezien de Schriften hierover zwijgen, hieraan alleen nog toevoegen:

3. Dat de gezegende engelen zich verheugen over elke zondaar die zich bekeert

Dat deze gediensstige geesten zich interesseren voor onze zaken en zich liefdevol bezorgd voelen over ons welzijn, wordt duidelijk vanuit verschillende delen van Openbaring. Toen zij kwamen om de blijde boodschap van de geboorte van onze Zaligmaker te brengen, schreven zij vol vreugde de eer toe aan God in de hoogste hemelen, dat er vrede was op aarde en in de mensen een welbehagen. Ze worden ook zo voorgesteld, dat ze zich onze broeders en mededienstknechten noemen (Openb. 19:10); dat ze de wacht over Gods volk houden om hen in al hun wegen te bewaren (Ps. 91:11) en dat ze uitgezonden worden om erfgenamen van de zaligheid te dienen (Hebr. 1:14). Zelfs als onze Zaligmaker ons niet van dit feit had verzekerd, zouden we vanuit deze en andere passages terecht hebben kunnen afleiden, dat deze voortreffelijke wezens zich zouden verheugen over elke zondaar die zich bekeert.

2. Waarom verheugen de bewoners van de hemel zich over zondaren die zich bekeren?

Aangezien deze vraag te maken heeft met de beweegredenen van Jehova's handelwijze, past het ons deze met eerbied en nederigheid te beantwoorden, opdat we de raad niet verduisteren door woorden zonder kennis. Het is echter zeker niet zo, dat God Zich verheugt in de bekering van zondaren, omdat die iets kan toevoegen aan Zijn wezenlijke blijdschap of eer. Want Hij is al oneindig roemrijk en verheugd, en dat zou voortduren, ook al zouden al de mensen op aarde en al de engelen in de hemel als bezetenen de hel binnestormen. Heeft het enig nut voor de Almachtige dat u rechtvaardig bent, of is het enige winst voor Hem dat u uw wegen volkomen maakt? Nee, onze goedheid reikt niet tot Hem, en wanneer we alles hebben gedaan, zijn wij slechts onnutte dienstknechten (Luk. 17:10).

Waarom verheugt God de Vader Zich dan wanneer wij ons bekeren?

1. Hij verheugt Zich omdat Zijn eeuwige voornemens van genade en Zijn beloften aan Zijn Zoon dan vervuld worden. We leren uit de Schriften dat allen die zich bekeren, door Hem in Christus Jezus uitverkoren waren voordat de wereld begon, en in het verbond van verlossing als Zijn volk aan Hem gegeven waren (Ef. 1:4 en 22). We leren ook dat Hij tot Zijn Zoon heeft gezegd: 'Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft' (Ps. 110:3). Daarom verheugt Hij Zich om hen te zien die zich bekeren, zoals wij ons verheugen wanneer onze beloften vervuld en onze liefste voornemens tot stand gebracht worden.

2. God verheugt Zich als zondaren zich bekeren, want het is Zijn eigen werk om hen tot bekering te brengen. Het is een gevolg van de gave van Zijn Zoon en het wordt veroorzaakt door de kracht van Zijn Geest. De Schriften leren ons dat Hij Zich verheugt in al Zijn werken. En terecht verheugt Hij Zich daarin, want zij zijn alle zeer goed (Gen. 1:31). Maar als Hij Zich verheugt in Zijn andere werken, mag Hij Zich veel meer hierin verheugen, aangezien dit van al Zijn werken het grootste, het meest eervolle en het meest waardevolle voor Hemzelf is.

In dit werk wordt het beeld van satan uitgewist en het beeld van God hersteld in een onsterfelijke ziel. In dit werk wordt een kind des toorns veranderd in een erfgenaam van de zaligheid. In dit werk wordt een rokende vuurbrand gerukt uit het eeuwige vuur (Zach. 3:2) en gezet tussen de sterren in het hemelgewelf, om daar voor eeuwig en altijd te blinken met toenemende glans (Dan. 12:3). En is dit geen waardevol werk voor God, een werk waarin God Zich met recht mag verheugen?

3. God verheugt Zich in de bekering van zondaren, omdat het Hem een gelegenheid geeft om genade te oefenen en Zijn liefde voor Christus te tonen, door hen om Zijnentwil genade te schenken. Christus is Zijn geliefde Zoon in Wie Hij een eeuwig welbehagen heeft. Hij heeft Hem lief zoals Hij Zichzelf liefheeft, met een oneindige liefde, met een liefde die voor ons even onvoorstelbaar is als Zijn scheppende kracht en eeuwige duur. Hij heeft Hem niet alleen

lief vanwege de nauwe relatie en onscheidbare eenheid die er tussen Hen bestaat, maar vanwege de volmaakte heiligheid en voortreffelijkheid van Zijn karakter, en in het bijzonder vanwege de oneindige gewilligheid die Hij toonde in het aanvaarden en volbrengen van het grote werk van de verlossing van de mens.

Omdat het de aard van de liefde is om zich in daden van vriendelijkheid te openbaren aan het geliefde voorwerp, kan God niet anders dan begeren om Zijn liefde voor Christus te tonen en alle redelijke wezens te laten zien hoe volmaakt tevreden Hij is met Zijn Persoon en handelwijze als Middelaar. De onuitputtelijke fontein van liefde voor Christus, die Zijn hart vult, zoekt voortdurend nieuwe kanalen waarin zij mag stromen en zichzelf aan schepselen mag tonen.

Zoals David vroeg: 'Is er nog iemand in leven van het huis van Saul aan wie ik mijn vriendelijkheid kan tonen om Jonathans wil?' (naar 2 Sam. 9:1). Zo mogen we ons voorstellen dat God vraagt: 'Is er nog een berouwvolle zondaar, aan wie Ik Mijn vriendelijkheid mag tonen om Christus' wil?' En wanneer zo'n zondaar wordt gevonden, kan God niet anders dan verheugd zijn, omdat het Hem een gelegenheid geeft Zijn liefde voor Christus te tonen, door genade te verlenen uit eerbied voor Zijn verlossing en voorspraak.

De Schriften leren ons ook dat de Heere behagen schept in barmhartigheid. Hij moet daarom vergenoegd zijn wanneer Hij een gelegenheid heeft om die te bewijzen. Maar zo'n gelegenheid geeft niemand anders Hem dan berouwvolle zondaren; want zij die onbekeerd blijven, zullen niet om genade vragen. Zij zullen het zelfs niet aannemen wanneer het hun wordt aangeboden. Zij beschouwen het aanbod zelf bijna als een belediging. Wanneer hun wordt verteld dat God bereid is hen te vergeven om Christus' wil, antwoorden zij werkelijk: 'Wat hebben wij gedaan dat vergeving behoeft? We hebben niemand onrecht aangedaan. We zijn niet zoals anderen: uitbuiters, overspelers, onrechtvaardigen. We kunnen behouden worden zonder vergeving door Christus. Beledig ons dan niet met aanbiedingen van genade, alsof we misdadigers zijn, maar biedt het aan zondaren aan, aan slechten, die genade nodig hebben.'

Het is onnodig om op te merken dat het vanzelfsprekend is dat God zondaren niet kan vergeven zolang zij zichzelf blijven rechtvaardigen. Maar wanneer zij deze natuurlijke houding inwisselen voor een berouwvol hart en beginnen te roepen: 'God, wees ons zondaren genadig', dan kan Hij Zichzelf met recht bevredigen en Zijn liefde voor Christus openbaren, door aan hen de genade te bewijzen die Hij graag toont.

4. God de Vader verheugt Zich als zondaren zich bekeren, omdat het Hem behaagt te zien hoe zij vluchten van de slavernij en van de gevolgen van de zonde. God is Licht, volmaakte heiligheid. God is Liefde, pure goedheid. Zijn heiligheid en Zijn goedheid bewegen Hem om Zich te verheugen wanneer zondaren van de zonde vluchten. Zonde is iets afschuwelijks wat Hij haat. Hij haat het als iets kwaads of schadelijks, en als iets bitter of vernietigends. Zonde is de plaag, de melaatsheid, de dood van redelijke schepselen. Het besmet en bederft hun hele verstand. Het stort hen in de diepste diepten van schuld en ellende. Het verontreinigt hen met een smet die al de wateren van de oceaan niet kunnen wegwassen, die al de vuren van de hel niet kunnen verwijderen; waarvan niets hen kan reinigen, behalve het bloed van Christus.

Als de zonde toegang kon krijgen tot de hemelse gewesten, zou ze de engelen onmiddellijk in duivels veranderen en de hemel in de hel, zo verderfelijk is de aard van de zonde! Dit is geen overdreven of zwartgallige voorstelling. Zonde heeft engelen al in duivels veranderd. Het heeft deze wereld al veranderd van een paradijs in een gevangenis, van een woonplaats van onsterfelijken tot een Akeldama (Hand. 1:19) en een Golgotha, een Hoofdschedelplaats en een akker des bloeds. Het heeft niet alleen onze lichamen, maar ook onze zielen al bedorven; het heeft de dood en al onze ellende in de wereld gebracht.

Ook nu waart de zonde met gigantische stappen rond door onze gevallen wereld en zaait ondergang en ellende in tienduizenden vormen. Twist en ruzie, oorlog en bloedvergieten, honger en pestilentie,

pijn en ziekte volgen als nasleep van de zonde, terwijl de dood op zijn vale paard is gezeten, met het graf en de hel in zijn kielzog. Zo zijn de ellenden die de zonde heeft gebracht in deze eens gelukzalige wereld. Zo zijn de rampen die gepaard gaan met haar voortgang hier, ondanks de verschillende belemmeringen die worden aangewend om zijn helwaartse loop te stuiten.

Zouden we deze rampen volkomen willen zien en de volle omvang van die ellende leren die de zonde voortbrengt? Laten we haar dan volgen tot in de eeuwige wereld, neerdalen in die gewesten waar vrede en hoop nooit zullen binnentreden en daar bij het licht van de openbaring de zonde als een tiran zien regeren over zijn ongelukkige slachtoffers met onbeheerste razernij Ze wakkert het onuitblusbare vuur aan en scherpt de tanden van de onsterfelijke worm!

Zie engelen en aartsengelen, tronen en heerschappijen, overheden en machten, ontdaan van al hun oorspronkelijke glorie en pracht, gebonden in eeuwige ketenen en kokend van woede en wrok tegen dat Wezen in Wiens tegenwoordigheid zij zich ooit verheugden, en Wiens lof zij ooit zongen.

Zie menigten van het menselijk geslacht in afschuwelijke kwellingen van smart en wanhoop: ze vervloeken de Schenker en Onderhouder van hun bestaan en wensen tevergeefs vernietiging om een einde te maken aan hun ellenden. Volg hen door de lange, lange eeuwen van de eeuwigheid en zie hen dieper en dieper wegzinken in de bodemloze afgrond van de ondergang: eeuwig lasteren ze God vanwege hun kwellingen en ontvangen de straf voor deze godslasteringen, waardoor hun ellende voortdurend vermeerderd wordt. Zo zwaar is het loon van de zonde! Zo zwaar is de onontkoombare verdoemenis van degene die voorgoed onbekeerd is.

Kijk vanuit deze diepten van smart en wanhoop omhoog naar de woonplaats van de heiligen en zie tot welk een hoogte van eer en gelukzaligheid de genade van God elke zondaar zal verhogen die zich bekeert. Zie degenen die zo begunstigd zijn in onuitsprekelijke vervoeringen van vreugde, liefde en lofprijzing. Ze aanschouwen God van aangezicht tot aangezicht (1 Kor. 13:12), weerspiegelen Zijn

volmaakte beeld (1 Kor. 15:49), blinken met een heerlijkheid zoals die van hun heerlijke Verlosser (2 Kor. 3:18), zijn vervuld met al de volheid van God (Ef. 3:19) en baden zich in deze rivieren van genot die voor altijd uit Gods rechterhand stromen! Volg hen in hun eindeloze jagen naar volmaakte heiligheid. Zie hen snel van hoogte naar hoogte stijgen met toenemende snelheid en onvermoeibare vleugels, naar die oneindigheid die zij nooit zullen bereiken. Let hierop en op wat zij zeggen. Mogen die oneindige heiligheid en goedheid zich niet met recht verheugen over elke zondaar die door bekering de ellende ontvlucht en de gelukzaligheid verwerft die hier zo onvolmaakt wordt beschreven?

Waarom verheugt de Zoon van God Zich over elke zondaar die zich bekeert?

1. Ik antwoord: Waarom verheugt een moeder zich over haar opgroeiende kinderen? Is het niet omdat zij hun het leven en voedsel heeft gegeven? Waarom verheugt een vader zich over het kind dat hij zojuist heeft gered van de vlammen die zijn woning verbrandden en drukt hij het met hernieuwde tederheid aan zijn hart? Is het niet omdat hij het voorwerp van zijn liefde heeft gered met gevaar voor zijn eigen leven? Dus wanneer gevraagd wordt waarom Christus Zich verheugt over zondaren die zich bekeren, antwoorden wij: omdat Hij hun het geestelijke leven en voedsel heeft gegeven; omdat Hij hen met Zijn eigen kostbare bloed gered heeft van de eeuwige ellende en wanhoop.

In de vreugde die uit andere bronnen voortkomt, heeft Hij deel met Zijn Vader en de Heilige Geest; maar dit is een oorzaak van vreugde die nagenoeg eigen is aan Hemzelf. Lang geleden was over Hem voorzien, dat Hij op de zware arbeid van Zijn ziel zou zien en vergeenoegd zou zijn (Jes. 53:11). Met andere woorden: dat Hij de gevolgen van Zijn lijden zou zien in de bekering en redding van zondaren en dit zou beschouwen als een toereikende beloning voor al de moeiten en smarten die Hij moest doorstaan.

Deze voorzegging wordt dagelijks vervuld. Onze Immanuel ziet de vrucht op de arbeid van Zijn ziel in elke zondaar die zich bekeert

en Hij verheugt Zich erover dat Zijn kwellingen niet tevergeefs zijn doorstaan. We geloven dat er velen in deze samenkomst zijn over wie Hij Zich zo heeft verheugd. En o, met welke liefdevolle gevoelens moet Hij hen aanzien!

U kunt tot op zekere hoogte bedenken, mijn vrienden, wat uw gevoelens zouden zijn voor een bevende duif, die in uw boezem zou vliegen om bescherming te zoeken tegen de klauwen van een gier. U kunt zich een bepaald beeld vormen van de gevoelens waarmee David het hulpeloze lammetje bezag dat hij met gevaar voor zijn eigen leven gered had uit de klauw van de leeuw en de kaken van de beer. Maar wie kan zich een denkbeeld vormen van de vreugde waarmee de Zoon van God een onsterfelijke ziel moet aanzien, getrokken tot Zijn voeten met de koorden van liefde, die Hij tegen zo'n onschatbare prijs heeft gered van de brullende leeuw?

Als wij van iets houden, het koesteren en ons erin verheugen in dezelfde mate als het ons moeite, pijn en een hoge prijs heeft gekost om het te verkrijgen, hoe zeer moet Christus dan elke berouwvolle zondaar liefhebben, koesteren en Zich in hem verheugen! Zijn liefde en vreugde moeten onuitsprekelijk, onvoorstelbaar, oneindig zijn! Vergeleken met Zijn liefde moet zelfs de liefde van een moeder koud lijken. Mijn vrienden, zo verheug ik mij er nu over, dat de moeiten en het lijden van onze Zaligmaker zo groot waren! Want hoe groter zij waren, hoe groter Zijn liefde voor ons en Zijn vreugde over onze bekering moet zijn.

Laat ik dit nog zeggen: Als Hij Zich zo verheugt over één zondaar die zich bekeert, wat moet dan Zijn vreugde zijn wanneer al Zijn volk vergaderd is uit alle taal en geslacht en natie en volk en onbevlekt wordt voorgesteld voor Zijn Vaders troon! Wat een overvloedige stroom van gelukzaligheid zal in Hem worden uitgestort, en hoe zal Zijn liefdevolle hart zich uitbreiden door onuitsprekelijke vreugde, en haast tot barstens toe opzwellen, wanneer Hij de ontelbaar grote aantallen aanschouwt die Hij heeft verlost! Hij zegt: 'Ware het niet om Mijn lijden, al deze onsterfelijke wezens zouden de hele eeuwigheid rampzalig in de hel zijn geweest; maar nu zullen zij zo

gelukkig zijn als God hen kan maken. Het is genoeg. Ik zie op de arbeid van Mijn ziel en ben vergenoegd.' Mijn vrienden, hoe groot moet die blijdschap, dat geluk zijn, dat aan de vrijgevigheid van Christus genoeg doet.

2. De Zoon van God verheugt Zich, met Zijn Vader en de Heilige Geest, wanneer zondaren zich bekeren, omdat zij dan Zijn liefde beginnen te beantwoorden en met bewonderende dankbaarheid de wijsheid van Zijn bestuur erkennen. Het hoeft u niet gezegd te worden dat het de diepste aard van liefde is om te verlangen naar een liefdevol antwoord. U kunt ongetwijfeld bedenken waarom een liefhebbende moeder zich verheugt wanneer haar opgroeiende kind in staat is haar liefde te voelen en te beantwoorden. U kunt bedenken waarom haar blijdschap toeneemt wanneer datzelfde kind een leeftijd bereikt waarop het in staat is haar wijsheid en liefde te zien en te erkennen, zelfs in die terechtwijzingen, die hij misschien eens beschouwde als teken van een gebrek aan genegenheid.

Stel u voor dat u geroepen zou worden om gedurende een aantal jaren te zorgen voor een goede vriend die is onderworpen aan psychische aandoening. Dat u met onvermoeide liefde vele vermoeiende dagen en slapelozen nachten zou doorbrengen om zijn welzijn te bevorderen en hem te behoeden voor zelfvernietiging. Dat hij u voor een vijand hield, uw aanwezigheid als hinderlijk en al uw moeiten en voorzorgsmaatregelen als onnodig en wreed beschouwde. Zou u zich niet verheugen om te zien dat zijn gezond verstand terugkeert; om zijn ogen weer te zien glinsteren van begrip en stralen van genegenheid; om hem dankbaar uw vriendschap te horen erkennen en bejubelen, en om in al zijn blikken en daden te merken dat hij die beantwoordde?

Waarom mogen we niet aannemen dat onze barmhartige Verlosser, en zelfs onze hemelse Vader, in staat is om op een vergelijkbare wijze bewogen te zijn? Zij hebben allen die zich bekeren liefgehad met een eeuwige liefde, een liefde sterker dan de dood.

Maar deze liefde wordt nooit gezien of beantwoord door de voorwerpen ervan, zolang zij onbekeerd blijven! Integendeel, zij zijn dan vijanden van God en zien Zijn wetten, Zijn bestuur en zelfs de middelen die Hij aanwendt om hen tot Hemzelf te brengen, als schadelijk voor hun geluk. Soortgelijke gevoelens oefenen zij tegenover Christus. Ze zien in Hem geen schoonheid of aantrekkelijkheid en wanneer Hij komt om hen te zegenen en te redden, staan zij op het punt om te zeggen, zoals de man die tussen de graven woonde: 'Laat ons alleen, wat hebben wij met U te doen!' (naar Luk. 8:27-28).

Maar wanneer zij zich bekeren, verandert de situatie. Dan komen ze tot zichzelf en zitten ze aan de voeten van Jezus, gekleed en wel bij hun verstand (Luk. 8:35). De liefde van God wordt in hun harten gestort; de Geest van aanneming wordt hun gegeven; ze roepen: 'Abba, Vader' (Rom. 8:15). De wet en de natuur van God schijnen hun volkomen voortreffelijk en lieflijk. De liefde van Christus dwingt hen om niet voor henzelf te leven, maar voor Hem, Die voor hen stierf en uit de dood opstond. Bovendien is de oprechte taal van hun hart: Wie hebben wij nevens U in de hemel? Nevens U lust ons ook niets op de aarde. Loof de HEERE, o onze zielen, en al wat binnen in ons is, Zijn heilige Naam; Die al onze ongerechtigheden vergeeft (naar Ps.73:25 en Ps. 103:1 en 3).

Waarom verheugen de engelen zich over elke zondaar die zich bekeert?

1. Zij verheugen zich omdat God Zich verheugt. Over David wordt gezegd dat alles wat de koning deed al het volk behaagde. Zo behaagt alles wat God doet ook alle engelenscharen. Zijn Geest is de ziel die hen allen leidt en opwekt; hun wil is ingelijfd in de Zijne. Zijn belang, eer en geluk zijn dierbaarder voor hen dan hun eigen belang, eer en geluk; of beter gezegd: die worden door hen beschouwd als hun eigen belang, eer en geluk. Vandaar dat Zijn gevoelens die van hen regeren. Is Hij misnoegd? Zij branden van heilige ijver om Zijn straf uit te voeren. Verheugt Hij zich? Zij kunnen niet anders dan Zijn vreugde delen en weergalmen. Zoals de dienstknechten in de gelijkenis verheugen zij zich met onze hemelse Vader wanneer Zijn

verloren kinderen gevonden worden en staan ze klaar om mee te werken om hen een welkom onthaal te bieden.

2. Zij verheugen zich omdat het hun eigenschap is zich te verheugen in het geluk van anderen. Ze hebben anderen werkelijk zo lief als zichzelf. Aangezien zij uit ervaring de gelukzaligheid kennen die voortvloeit uit het genieten van de gunst van God, kunnen zij niet anders dan verlangen dat andere schepselen die ook zullen bezitten. Ze zien in het lot van de gevallen engelen de vreselijke gevolgen van Gods misnoegen. Ze kunnen daarom niet anders dan verlangen dat anderen eraan zullen ontkomen. Aangezien zij weten dat bekering de enige weg is waarin zondaren van het menselijk geslacht aan Gods toorn kunnen ontkomen en zich van Zijn gunst verzekeren, kunnen zij niet anders dan zich verheugen wanneer een van hen zich bekeert.

3. Ze verheugen zich wanneer zondaren zich bekeren, omdat God wordt geëerd en Zijn volmaaktheden worden getoond in het verlenen van bekering en vergeving van zonden aan hen. De volmaaktheden van God worden alleen gezien in Zijn werken. Zijn barmhartige volmaaktheden zijn alleen, of in elk geval voornamelijk, te zien in Zijn werken van genade. Er wordt meer van God, meer van Zijn wezenlijke heerlijkheid getoond in het brengen van één zondaar tot bekering en het vergeven van zijn zonden om Christus' wil, dan in al de wonderen van de schepping!

Wanneer de Heere Sion zal opbouwen, wanneer Hij Zijn Kerk, het geestelijke Sion, zal uitbreiden door zondaren binnen te brengen, zal Hij verschijnen in Zijn glans, zo leert de psalmist ons dat in Psalm 50. Met andere woorden: Hij zal buitengewoon glansrijk verschijnen! Dat doet Hij opdat schepselen – als ik het zo mag uitdrukken – in het verlossingswerk het ware hart van God zullen zien.

Door dit werk hebben de engelen zelf waarschijnlijk meer van Gods barmhartig karakter geleerd dan zij ooit tevoren hadden kunnen leren. Ze wisten eerder wel dat God wijs en machtig was, want ze hadden Hem een wereld zien scheppen. Ze wisten dat Hij goed was,

want Hij had hen volmaakt heilig en gelukkig geschapen. Ze wisten dat Hij rechtvaardig was, want ze hadden Hem hun eigen opstandige broederen vanuit de hemel in de hel zien neerwerpen vanwege hun zonden.

Maar totdat zij Hem bekering en vergeving van zonden door Christus zagen verlenen, wisten zij niet dat Hij genadig was en wisten zij niet dat Hij zondaren vergeving kon schenken.

O, wat een uur was dat in de hemel, toen deze grote waarheid voor het eerst werd bekendgemaakt; toen de eerste berouwvolle zondaar vergeving werd geschonken! Toen werd een nieuw lied in de monden van de engelen gelegd en zij begonnen het te zingen, hoewel met onbeschrijflijke gevoelens van verwondering, liefde en lofprijzing. Hun stemmen verhieven zich tot een hogere toon en zij ervoeren vreugden die zij nooit eerder hadden gevoeld. O, hoe verspreidde het vreugdevolle geluid 'Zijn genade duurt in eeuwigheid' van koor tot koor; het galmde door de hoge gewelven van de hemel en golfde door elke verrukte engelenboezem! Hoe riepen zij met één stem: 'Ere zij God in de hoogste hemelen; vrede op aarde en in de mensen een welbehagen.'

Toch is de genade van God niet de enige volmaaktheid die in dit werk wordt getoond. Er wordt ook meer macht en wijsheid getoond in het brengen van een zondaar tot bekering, dan in het scheppen van een wereld! Daarom, zoals de zonen van God samen zongen en van vreugde riepen toen God de fundamenten van de aarde legde, zo verheugen zij zich met nog meer reden bij het zien van de wonderen van de nieuwe schepping in de zielen van mensen. Ze vinden het heerlijk om de eerste tekenen van het geestelijk leven te zien in degenen die lang dood zijn geweest in de zonde; om te zien hoe licht en orde in de natuurlijke duisternis en verwarring van het verstand doorbreken; om te zien hoe het beeld van de satan verdwijnt en om de eerste kenmerken van het beeld van God in de ziel te ontdekken. Met onbeschrijflijke vreugde zien zij hoe het stenen hart veranderd wordt in een vlezen hart, merken zij de eerste berouwvolle tranen op die uit de ogen van de zondaar vloeien en luisteren zij naar de

onvolmaakt gevormde smeekbeden, de kinderlijke uitroepen van het pasgeboren kind in de genade.

Met de uiterste bereidheid dalen zij af uit hun hemelse woonplaats om de nieuwgeboren erfgenaam van de zaligheid bij te staan, hem te omringen met vreugdevolle menigten om zijn geestelijke geboorte met lofzangen te vieren. 'Ziedaar,' roepen zij, 'nog een pronkstuk van soevereine, alles overwinnende genade! Ziedaar, nog een gevangene verlost door de Zoon van David, uit de banden van de zonden; nog een lammetje van Zijn kudde, gered van de klauw van de leeuw en de kaken van de beer! Zie de overheden en machten van de duisternis verslagen; zie de sterk gewapende man verstoten; zie hoe het Koninkrijk van Jezus zich uitbreidt; zie het beeld van onze God vermeerderd; zie nog een stem afgestemd om in de halleluja's van de hemelse koren te delen! Dit, o onze Schepper, is Uw werk. Ere zij God in de hoogste hemelen. Dit, o aanbiddelijke Immanuel, is het gevolg van Uw lijden. Hosanna voor de Zoon van David. Zegen en eer en macht zij eeuwig voor Hem Die op de troon zit en voor het Lam!'

Conclusies

1. Uit dit onderwerp leiden wij de onnoemelijke waarde van de menselijke ziel af. Zeggen dat er blijdschap in de hemel is over één zondaar die zich bekeert, is alles zeggen wat gezegd of gedacht kan worden over dit onderwerp. Onze Zaligmaker Zelf, Die sprak zoals nooit enig mens sprak, kon niets betekenisvoller zeggen over de waarde van de ziel dan dit; want in de hemel is de werkelijke waarde van deze onsterfelijke glinstering van de ziel bekend. Als het niet een juweel van onschatbare waarde zou zijn, zou zijn verlies nooit God bedroefd hebben in het hart; nooit zou Hij Zijn Enige Zoon gegeven hebben om het te verlossen; nooit zou Hij Zich verheugen en al de hemelse scharen oproepen om zich met Hem te verheugen over zijn terugkeer.

De ziel die zo'n diepe interesse opwekt in de harten van goddelijke wezens, kan zeker niet van weinig waarde zijn. Zij kan niet van

weinig waarde zijn, de aanwinst ervan vergroot de reeds onuitsprekelijke vreugden in de hemel. Toch is de ellendige liefde van de mensheid zodanig, dat zij bijna overal dit kostbare juweel veronachtzaamt en het opgeeft in ruil voor luchtballen, ijdelheden en dromen, ondanks dat een duizend werelden die zo gekocht zijn, te duur gekocht zijn!

2. Uit dit onderwerp leiden wij af, dat de gevolgen van het sterven in een onbekeerde toestand onuitsprekelijk vreselijk zullen zijn. U moet toch wel beseffen, mijn vrienden, dat de engelen in de hemel volmaakt wisten wat deze gevolgen zullen zijn. Als zij niet wisten dat die vreselijk, onuitsprekelijk vreselijk zijn, zouden zij zich dan zo verheugen over elke zondaar die eraan ontkomt door bekering? Als de onbekeerde zondaren geen straf wachtte in een toekomstige staat, of als hun straf van korte duur was, of gering in mate, zouden goddelijke wezens zich dan zo verheugen om te zien dat zondaren zich bekeren? Wanneer u een moeder in vervoering van vreugde ziet haar zieke kind genezen is, concludeert u dan niet dat zij de ziekte als zeer gevaarlijk beschouwde? Dus wanneer wij zien hoe de bewoners van de hemel zich met nieuwe vreugde verheugen over een bekeerde zondaar, moeten we dan niet concluderen dat zij de straf waaraan hij is ontkomen als onvoorstelbaar vreselijk beschouwen?

3. Uit dit onderwerp leiden we af, dat allen die zich bekeren zeker zullen volharden en gered zullen worden. Veronderstel nu eens dat een bekeerd mens kan vallen en omkomen. Zou God, zou Christus, zouden engelen dan verheugd zijn om zondaren zich te zien bekeren? Zouden engelen zich verheugen om hen in een situatie gebracht te zien waar zij niets hadden om hen te onderhouden dan hun eigen trouw aan ontvangen genade? Zouden zij zich verheugen om berouwvolle zondaars in een situatie te zien waaruit de volmaakte Adam viel en waarin heilige engelen niet konden blijven? Nee! Zij zouden eerder huilen om een zwak, broos schepsel in zo'n situatie gebracht te zien waaruit hij onmiddellijk zou vallen; vallen in een staat van, zo mogelijk, meer hulpeloosheid dan die van waaruit soevereine genade hem had opgewekt.

4. Wat een verbazingwekkend beeld geeft dit onderwerp ons van de gedienschtigheid van engelen. Hoewel zij volmaakt gelukkig zijn en hoewel onze aard en ons gedrag hun onvoorstelbaar hatelijk moet voorkomen, toch vergeten zij zichzelf om aan ons te denken; ze vergeten hun eigen geluk om zich in het onze te verheugen.

Om ons meer volledig hun goedheid te kunnen voorstellen, is het nodig te beseffen dat zij de grootst mogelijke aanleiding hebben om ons te benijden. Dit zouden zij ook doen wanneer ze maar in de geringste mate op de mensheid leken; want God ging hun gevallen broederen voorbij en verschafte hun geen Zaligmaker. Christus nam de natuur van de engelen niet aan, maar Hij nam het zaad van Abraham aan. Nu zien zij ons, zondige wormen van het stof, door soevereine genade, niet alleen als een vuurbrand gerukt uit het vuur, waarin hun gevallen broederen worden verteerd, maar zelfs verheven boven henzelf in glorie en gelukzaligheid, tot kinderen van God gemaakt, terwijl zij slechts Zijn dienaren zijn. Toch, in plaats van ons om deze reden te benijden, of te mopperen over Gods soevereine onderscheidende genade, verheugen zij zich in ons geluk.

Ja, laten wij horen en verbaasd zijn en onze gezichten met schaamte verbergen in het stof. Deze gedienschtige wezens verheugen zich om zondige schepselen van een ondergeschikte orde verheven te zien boven henzelf! Meer nog, zij vernederen zich vol blijdschap om onze dienaren te zijn, zelfs terwijl wij gekleed zijn in een zondig lichaam, en om ons als erfgenamen van de zaligheid bij te staan. Dit is liefde die zichzelf niet zoekt. Dit betekent het om een naaste lief te hebben als zichzelf, dit is zeker de aard van de Zoon van God.

Mijn vrienden, bent u er niet van overtuigd dat wij van nature niets weten van zo'n gezindheid? Weet u niet dat zulke schepselen als wij van nature zijn, herschapen moeten worden, voordat we deze gedienschtige engelenwezens kunnen navolgen? Bent u er niet van overtuigd dat wanneer dit de blijdschap van de hemel is, wij allen wedergeboren moeten worden voordat we het Koninkrijk van God kunnen zien?

5. Uit dit onderwerp moeten we leren ons te onderzoeken of we voorbereid zijn op de hemel. We veronderstellen dat niemand zal ontkennen dat voorbereiding op de hemel iets van een hemelse gezindheid inhoudt. In dat geval, als we dus voorbereid zijn, hebben we iets van zo'n gezindheid. Net als de engelen zijn we blij met Gods soevereiniteit en verheugen we ons als zondaren zich bekeren. We verlangen en bidden dat het Koninkrijk van God zal komen en dat Zijn wil op aarde zal geschieden zoals in de hemel. We zijn bereid om veel te doen en te lijden om de zaligheid van zondaren te bevorderen. We wensen dat anderen meer zouden doen en lijden om ons in de schaduw te stellen en in glans te overtreffen. Als dit onze gezindheid is, hebben we geen engel nodig die van de hemel komt en ons vertelt dat onze namen in het Boek des Levens van het Lam geschreven staan. Er is al blijdschap in de hemel geweest over ons als berouwvolle zondaren en voordat vele jaren verstreken zijn, zal er hernieuwde blijdschap over ons zijn bij onze aankomst daar!

Maar wanneer we niets van deze gezindheid kennen,

- als we niet blij zijn met de soevereine, onderscheidende genade van God;
- als het ons geen vreugde geeft om te horen van de uitstortingen van de goddelijke Geest, om te zien dat zondaren zich bekeren en tot Christus trekken;
- als wij ons, zoals de trotse oudste broer, jaloers voelen wanneer we berouwvolle verloren zonen zich zien verheugen in de waarheid;
- of als wij, zoals de farizeeën, ons eraan ergeren om wedergeboren zielen te horen roepen: 'Hosanna voor de Zoon van David!';
- of als we niet bereid zijn om ons op te offeren en opgeofferd te worden voor het bevorderen van de verspreiding van het Evangelie, en de zaligheid van zondaren; dan is het zeker dat wij in geen enkel opzicht op de engelen van God lijken. Dan kunnen we niet delen in hun vreugden of meezingen met hun gezangen. Tenzij onze harten vernieuwd worden door goddelijke genade, zullen we nooit het Koninkrijk van God binnengaan.

Nogmaals, verheugen de bewoners van de hemel zich als zondaren zich bekeren? Dan verheugen zij zich in al de middelen die aangewend worden om zondaren tot bekering te brengen. Als dit het geval is, met welke vreugdevolle gevoelens moeten zij dan het vooruitzicht beschouwen dat onze wereld voor hun oog begint te vertonen. In deze gevallen, verdorven wereld, ooit weggezonden in onkunde en verdorvenheid, waar satan regeerde met haast onbegrensde macht, zien ze nu hoe er veel kerkelijke gemeenten gevormd worden en een verscheidenheid aan middelen aangewend wordt om de kennis van Christus te verspreiden en mensen met God te verzoenen. Het geluid van het eeuwig blijvende Evangelie is uitgegaan over de hele aarde. De Woorden der waarheid vliegen als het ware op engelvleugels over heel de wereld. We vertrouwen erop dat elke natie, elk geslacht en elk volk hen spoedig tot hen zal horen spreken in hun eigen taal en de wonderlijke werken van God verkondigen.

Reeds uit de verste delen van de aarde hebben we gezangen gehoord en wel tot lof van de Rechtvaardige. Deze gezangen zijn ook in de hemel gehoord en hebben daar ongetwijfeld aanleiding gegeven tot nieuwe lofzangen voor Hem Die wijs van raad en wonderlijk van daad is, de ware Auteur van alles dat beminnelijk of voortreffelijk is, zowel in de hemel als op aarde.

Over elk genootschap voor de verspreiding van het Evangelie, waartoe Hij Zijn schepselen heeft opgeroepen om die in te stellen, is er blijdschap geweest in de hemel. Daar twijfelen we niet aan. Hoewel de middelen relatief zwak zijn en de resultaten van dit zendingsgenootschap beperkt zijn, twijfelen wij er niet aan, of de engelen hebben zich in zijn oprichting verheugd. We twijfelen er niet aan of zij nu naar beneden kijken met gemengde gevoelens van verwondering, dankbaarheid en liefde, om te zien hoe degenen die van nature kinderen des toorns, vijanden van God zijn, en volledig gebrek hebben aan bekommering om Zijn eer of om het geluk van Zijn schepselen, bezig zijn met het bedenken van middelen om hun ellendige medezondaren tot bekering te brengen. We zijn er zeker van dat elke zondaar die tot bekering is gebracht door

de inspanningen van dit genootschap, blijdschap in de hemel heeft veroorzaakt, blijdschap bij God, bij Zijn Zoon, bij Zijn Geest en bij de engelen!

Mijn broeders, wat een bemoedigende gedachte is dit! Hoe zou het ons moeten aanmoedigen om te bedenken dat onze zwakke inspanningen blijdschap teweegbrengen in de hemel, die hemel vanwaar al onze huidige zegeningen komen en waarin al ons toekomstig geluk kan worden genoten. Welk edeler of heerlijker motief voor handelen kunnen we voor ogen hebben, dan God te verheerlijken, blijdschap in de hemel teweeg te brengen, en zondaren van de hel te redden! Waren we het middel geweest om dit slechts één keer te doen, was slechts één zondaar tot bekering gebracht als gevolg van de inspanningen van dit genootschap, het zou een rijke en overvloedige beloning zijn voor alles wat gedaan is. Maar door goddelijke genade hebben wij reden om te hopen dat er niet slechts één is geweest, maar velen. Laten we daarom God danken en moed vatten, ons herinnerend dat iemand die een zondaar van de dwalingen van zijn weg bekeert, een ziel zal redden van de dood en een veelheid van zonden zal bedekken!

Met het oog op deze waarheden, mijn hoorders, kan het zeker niet nodig zijn om uw hulp te vragen bij het verwezenlijken van de doelstellingen van dit genootschap. We vragen dat niet. We zullen u niet vragen om gunsten te verlenen aan Christus; maar we vertellen u dat Christus bereid is een gunst aan u te verlenen. De rechtmatige Bezitter en Eigenaar van hemel en aarde, Hij, Die hoewel Hij rijk was, omwille van u arm werd, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden (2 Kor. 8:9), vernedert Zich om uw hulp te aanvaarden om datgene te doen wat Hij met oneindig gemak zonder uw hulp zou kunnen bereiken. Hij vernedert Zich om een klein gedeelte van Zijn eigen overvloed als een geschenk te aanvaarden, terwijl Hij met recht het geheel mocht opeisen als een schuld.

Wanneer een arme onderdaan het als een gunst van zijn vorst zou beschouwen om een waardeloos geschenk uit zijn hand te

aanvaarden, en dat deze [vorst] hem daarvoor duizendvoudig zou belonen, hoe dankbaar moeten wij dan zijn dat de Koning der koningen Zich verwaardigt om onze verdorven diensten te aanvaarden én te belonen! Hoe vreugdevol zouden we elke gelegenheid die ons wordt geboden, moeten aangrijpen om iets te doen of te lijden omwille van Christus.

Maar laten wij nooit vergeten dat onze harten erin moeten meegaan, als we willen dat onze diensten aanvaardbaar zijn. Net als de Macedonische christenen moeten wij eerst onszelf aan de Heere geven, onze lichamen aanbieden tot levende offers, heilig en welbehaaglijk voor God, wat onze redelijke godsdienst is (Rom. 12:1).

Mijn vrienden, zijn er enigen van ons die hebben nagelaten dit te doen? Zijn er hier enigen over wie de bewoners van de hemel zich nooit verheugd hebben? Zo ja, dan is het onze plicht ons zonder uitstel te bekeren. Mijn onbekeerde hoorders, u wordt aangespoord tot de onmiddellijke vervulling van deze plicht door elk motief dat bedoeld is om redelijke wezens te beïnvloeden. U wordt ertoe aangespoord door het duidelijke, nadrukkelijke bevel van Jehova. God beveelt nu alle mensen overal zich te bekeren. We leggen dit bevel dwars over uw pad. U kunt niet één stap verder gaan in een zondige richting, zonder het met de voet te vertrappen.

U wordt ertoe aangespoord door een blik op uw eigen belang, want tenzij u zich bekeert, zult u allen evenzeer omkomen. U wordt ertoe aangespoord door al de gezegende engelen, die met verlangen staan te wachten om zich in uw bekering te verheugen. Bovenal wordt u er het krachtigst toe aangespoord door de gezegende Verlosser, aan Wie u de sterkst mogelijke verplichtingen hebt om Hem lief te hebben en te gehoorzamen. Hij heeft veel voor u gedaan en geleden. Voor u heeft Hij de dood gesmaakt. Voor u heeft Hij vol blijdschap de bespottingen en wreedheden van mensen verdragen, de razernij en kwaadaardigheid van duivels en het verpletterende gewicht van Zijn Vaders toorn!

In ruil voor dit alles vraagt Hij van u een kleine gunst. Hij vraagt u om u oprecht te bekeren en te geloven. Als u gehoor geeft aan

dit verzoek, zal Hij de arbeid van Zijn ziel zien en vergenoegd zijn. Hij zal de blijdschap die voortvloeit uit uw bekering als een gepaste beloning beschouwen voor alles wat Hij voor u heeft gedaan en geleden!

O, laat u daarom overreden, mijn vrienden, om gehoor te geven aan dit verzoek. Laat u overreden om blijdschap te geven aan de Vader, aan Zijn Zoon en aan de gezegende engelen, om van deze dag een feestdag in de hemel te maken door u te bekeren. Uw hemelse Vader wacht al op uw terugkeer en de Verlosser staat met gespreide armen klaar om u te ontvangen. De witte klederen en de ring zijn al klaargelegd, en het gemeste kalf wordt klaargemaakt om terugkerende verloren zonen te onthalen. Ook nu zijn engelen en aartsengelen bereid om hun meest vreugdevolle gezangen uit te storten om uw terugkeer te vieren!

Maar zult u dan, door in uw onboetvaardigheid te volharden, hun lippen toesluiten? Zult u al deze voorbereidingen tevergeefs laten zijn en de kleding en het feestmaal dat God heeft verzorgd minachten? Zult u onbekeerd weggaan en dus feitelijk zeggen: 'Er zal deze dag geen blijdschap in de hemel zijn omwille van mij! God zal niet verheerlijkt worden, Christus zal niet vergenoegd worden, engelen zullen zich niet verheugen, als ik het kan voorkomen!'

Als er enigen aanwezig zijn van wie dit de taal van hun gevoelens en gedrag is, dan verkondigen wij u plechtig maar met tegenzin in de Naam van Jehova, dat God en Zijn Zoon verheerlijkt zullen worden en dat er blijdschap over u zal zijn in de hemel, ondanks al uw pogingen om dit te voorkomen. Nooit zal een van Zijn schepselen God van Zijn eer beroven. Als u niet wilt toestaan dat Zijn genade verheerlijkt zal worden in uw zaligheid, dan zal Hij genoodzaakt zijn om Zijn rechtvaardigheid te verheerlijken in uw eeuwige verdoemenis! Als u de bewoners van de hemel niet wilt toestaan om zich in uw bekering te verheugen, dan zal hun liefde voor rechtvaardigheid, waarheid en heiligheid hen verplichten om zich in uw veroordeling te verheugen en 'Halleluja!' te zingen, terwijl de rook van uw kwelling voor eeuwig en altijd opstijgt. Luister dan,

onsterfelijke zielen, voorwaardelijk veroordeelden voor de eeuwigheid, erfgenamen van de hemel of de hel; luister en gehoorzaam de waarschuwende en uitnodigende stem die u oproept u te bekeren, voordat het te laat is!

